

enne kui sest middagi tuli. Olli küi jo wannaste monnette käest sedda tootusse sanna kuulda olnud, et tahtsid wina pruukimist hopis mahha jätta; agga mitme jures ka nende arrust pudus ikka weel kindel meel seks, sedda omma tootusse sanna truište töeks sata, ja need, kes kawwalad nende hulgast ollid, oskasi ennestele ikka weel monne suggused teed lahti hoida, mis peäl arwasid, omma antud sannast peäseada. Monned katsusid üsna pilkamisse wiisil omma kurja nou forda sata, ja omma pattust himmo, mis lia winajomisse peäle käis, feelmata tagga aiada. Menda olli üks mees omma firriko, õppetajale lubband, katseks ühhe terwe ku sees ühtegi wina jua. Kuidas se olli, mis se kawwal loom teggi, et saaks omma tootusse sanna töeks teha ja segipärrast omma jomisse himmo täita? Olli siit sadik õppind, ennamiste forteli täis wina korral arrajoma. Cest meletumast jonest ei tagganend nüüdki mitte,

waid wallas sedda fortli ossa ühhe surema frusi sisse, aias sedda täis tümma leiba, ja kui leib olli sedda wina hopis ennese sisse tombanud, sõi temma sedda leiba ärra. Kostis wrel sel pettisel wiisil ennese eest, üteldes, et ei olnud ei suggogi mitte wina jonud, muud agga kui wina sõnud. — Deine olli lubband, ni kaua kui ta alles Ma peäl piddi ollema, ei wina tilka suhho wõtta. Kuidas temma jälle katsus, omma tootusse sannast lahti peäseada? Astus, wina puddel taskus, ühhe sure pu peäle ülles, mis temma oue kohhal olli, jõi seäl omma õppind wina ossa ärra, tuli ennamiste pole arroga seält mahha, ja kostis kawwala lapse wiisil ennese eest, üteldes, et ei olnud mitte Ma peäl, waid pu peäl wina jonud. Wahhel kui olli weel rohleinne kui muido omma õnnetuma himmo järrele teinud, kuffus pu peält mahha, ja olli weel imme, et ei murdnud kanta purruks, ehk et ei olnud hopis surnuks kuffund. —